

Μέγας Αλέξανδρος

Αλεξάνδρα ήρθε σήμερα στο ελληνικό σχολείο κρατώντας κι ένα μεγάλο βιβλίο. Της το χάρισε στα γενέθλιά της ο θείος της ο Σωκράτης. Στο εξώφυλλο είχε έγχρωμη την εικόνα ενός πολεμιστή πάνω σ' ένα μαύρο άλογο. «Μέγας Αλέξανδρος» ήταν ο τίτλος του.

- Κυρία, αν συμφωνείτε κι εσείς, να μας διαβάσετε σήμερα από αυτό το βιβλίο, είπε ο Αντρέας.
- Δεν έχω αντίρρηση, αν συμφωνούν όλα τα παιδιά, είπε η δασκάλα.
- Ναι, ναι κυρία! απάντησαν τα παιδιά.
- Εντάξει παιδιά! Θέλω όμως να κάνετε ησυχία και να προσέχετε, είπε η δασκάλα, και άρχισε να διαβάζει.

«Ένα βράδυ του Ιουλίου του 356 π.Χ. γεννήθηκε στην Πέλλα της Μακεδονίας, όχι μακριά από τη Θεσσαλονίκη, ένα μωρό. Στα είκοσί του χρόνια έγινε βασιλιάς. Παιδί σχεδόν ακόμα, πήρε στα χέρια του τις τύχες της Μακεδονίας και της Ελλάδας ολόκληρης. Στα δεκατρία χρόνια που βασίλεψε, κατόρθωσε τόσα πολλά όσα δεν κατόρθωσε κανένας άλλος ως τα σήμερα. Η ιστορία δίκαια τον ονόμασε «Μεγάλο». Είναι ο Μέγας Αλέξανδρος.

Πατέρας του ήταν ο Φίλιππος ο Β', βασιλιάς της Μακεδονίας, και μητέρα του η Ολυμπιάδα. Ήταν μέτριος στο ανάστημα, με σγουρά μαλλιά, με όμορφα μάτια και πρόσωπο ήρεμο και σοβαρό. Προπάντων όμως ήταν έξυπνος και γενναίος.

Δεν ήταν δώδεκα χρονών ακόμα ο Αλέξανδρος. Ένας φίλος του Φιλίππου του χάρισε ένα δυνατό και περήφανο άλογο, το Βουκεφάλα. Στην αυλή του παλατιού συγκεντρώθηκαν πολλοί φίλοι και θαύμαζαν το πανέμορφο άλογο. Κάποιος απ' αυτούς θέλησε να το καβαλικέψει. Ο Βουκεφάλας αγρίεψε. Τίναξε τα πισινά του και ο φίλος του βασιλιά μόλις που γλίτωσε.

– Μα το Δία! φώναξε τότε ο Φίλιππος στο φίλο του. Το άλογο που μου χάρισες είναι υπέροχο. Είναι όμως πολύ άγιριο. Φοβάμαι πως κανείς δε θα μπορέσει να το δαμάσει (ημερέψει).

Ένας από τους αξιωματικούς του βασιλιά πλησίασε το Βουκεφάλα. Άρπαξε θαρρετά τα χαλινάρια και προσπάθησε να πηδήξει στη ράχη του. Το άλογο σηκώθηκε όρθιο στα πισινά του πόδια, ο αξιωματικός τρόμαξε και το 'βαλε κι αυτός στα πόδια για να γλιτώσει.

Μάταια (άδικα) ο ένας μετά τον άλλο δοκίμασαν να δαμάσουν το Βουκεφάλα. Κανείς δεν κατάφερνε να ημερέψει το πεισματάρικο άλογο.

Κάποια στιγμή οι συγκεντρωμένοι φίλοι του βασιλιά είδαν το μικρό Αλέξανδρο να σηκώνεται από τη θέση του και να προχωρεί με θάρρος προς το περήφανο άλογο.

– Αλέξανδρε! του φώναξε ο πατέρας του. Μη, παιδί μου! Μη! Πρόσεχε!

Μα ο Αλέξανδρος προχώρησε χωρίς δισταγμό! Έπιασε τα χαλινάρια του Βουκεφάλα. Είχε προσέξει κάτι, που κανείς άλλος δεν το είχε δει. Το άλογο τρόμαζε βλέποντας τον ίσκιο του. Γι' αυτό αγρίευε και δε δεχόταν κανένα να το πλησιάσει. Ο μικρός Αλέξανδρος γύρισε το κεφάλι του αλόγου προς τον ήλιο για να μην πέφτει μπροστά του ο ίσκιος του. Και με σβελτάδα (γρηγοράδα) πήδησε στη ράχη του. Τότε όλοι είδαν το Βουκεφάλα να μένει ακίνητος και ήσυχος σαν αρνάκι!

– Μπράβο! Μπράβο Αλέξανδρε! φώναξαν θριαμβευτικά όλοι τους.

Ο Φίλιππος, γεμάτος χαρά για το κατόρθωμα του γιου του, έτρεξε κοντά του. Τον αγκάλιασε συγκινημένος. Τον φίλησε και του είπε:

– Παιδί μου, φρόντισε να βρεις ένα πιο μεγάλο βασίλειο που να σου ταιριάζει. Η Μακεδονία δε σε χωρεί. Είναι πολύ μικρή για σένα».

Διασκευή: Μιχάλης Ι. Βάμβουκας

Η μάνα του Αλέξανδρου

Στίχοι: Π. Θεοδωρίδης Μουσική: Γ. Μαρκόπουλος

Στη Μακεδονία του παλιού καιρού
γνώρισα τη μάνα του Αλέξανδρου
μου 'στησε κουβέντα στις εξοχές
κι έκανε νυχτέρια με μάγισσες, (δις)

Αχ, Μακεδονία, χιλιόμορφη
γιατί κλαις και λιώνεις σαν το κερί;
Έχω γιο μονάκριβο η καψερή
κι έχει φύγει για την Ανατολή. (δις)

Τον προσμένουν κίνδυνοι και χωσιές*
λόγια ανδρώπων μαύρα και συμφορές
μοναχός τα' αντέχει και τα περνά
τελειωμό δεν έχουν τα βάσανα. (δις)

Στη Μακεδονία του παλιού καιρού
γνώρισα τη μάνα του Αλέξανδρου
στο φεγγάρι ψάχνει για μάγισσες
στ' όνειρό της φέρνει τους Έλληνες. (δις)

* η χωσιά = η ενέδρα

Λεξιλόγιο

βασιλεύω
συμφωνώ
κατορθώνω
θαυμάζω
ημερώνω
χαρίζω
φοβάμαι
όμορφος, η, ο
έξυπνος, η, ο
γενναίος, α, ο

Ερωτήσεις:

- Πώς ο μικρός Αλέξανδρος κατόρθωσε να ημερέψει τον Βουκεφάλα;
- Πώς αντέδρασε ο Φίλιππος στο κατόρθωμα του γιου του;